

РЕШЕНИЕ

№ 17252

гр. София, 21.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.04.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Вихра Попхристова, като разгледа дело номер **1424** по описа за **2025** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба, подадена от Р. Д. М., срещу Решение № 1016/27.02.2023г., на Софийски районен съд, 12-ти състав, постановено по НАХД № 16297/2023г.

В касационната жалба се твърди, че обжалваното решение е неправилно, поради допуснати нарушения на материалния закон и процесуалните правила. На първо място са наведени оплаквания за нарушаване правото на защита, тъй като е даден ход на делото, въпреки подадена молба от процесуалния представител, с приложени доказателства за ангажираност по друго дело. Второто оплакване е за неизяснена фактическа обстановка, а оттам и за неправилно приложение на материалноправните разпоредби.

Ответникът по касацията – началник Сектор при ОПП-СДВР, чрез процесуалния си представител, който представя писмени бележки оспорва касационната жалба и моли съда да се произнесе с решение, с което да остави в сила въззивното решение. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд - София-град, XVIII касационен състав, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, в

законоустановения 14-дневен срок съгласно чл. 211, ал.1 АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, поради което е процесуално допустима

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

С Наказателно постановление № 23-4332-007329/26.04.2022г., издадено от началник Сектор при ОПП-СДВР на касатора са наложени следните административни наказания :

- „глоба“ в размер на 200лв. на основание чл.179, ал.2 от Закона за движението по пътищата, за нарушение по чл.25, ал.1 от ЗДвП и

- „глоба“ в размер на 100лв. на основание чл.175, ал.1 т.5 от ЗДвП, за нарушение по чл.123, ал.1, т.3, б.„в“ от ЗДвП, преквалифицирано от въззивния съд като такова по чл.123, ал.1 ,т.1 от ЗДвП.

С обжалваното решение районния съд е потвърдил санкционния акт. За да обоснове своите правни изводи, въззивният съд се е позовал на събраните в хода на съдебното следствие писмени доказателства, приобщени по реда на чл.283 от НПК и въз основа на тях е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, а наказаното лице безспорно е извършило вмененото му нарушение.

Решението на районния съд е валидно, допустимо и правилно.

Касационната инстанция изцяло споделя приетата от районния съд фактическа обстановка, поради което същата не е необходимо да се преповтаря.

Противно на възражението в касационната жалба, в АУАН и НП се съдържа пълно и подробно описание на фактическата обстановка, от която става ясно в какво конкретно се състоят вменените нарушения.

В разпоредбата на чл. 25, ал. 1 ЗДвП е предвидено задължение за водача на пътно превозно средство, който предприема каквато и да е маневра, включително и когато отклони надясно или наляво по платното за движение, преди да започне маневрата, да се убеди, че няма да създаде опасност за участниците в движението, които се движат след него, преди него или минават покрай него, като извърши маневрата, съобразявайки с тяхното положение, посока и скорост на движение. В настоящия случай касаторът, преди да започне маневрата „отклонение вдясно“ не се е убедил, че няма да създаде опасност за движещия се от дясно на нея участник в движението, който съгласно чл.25, ал.2 ЗДвП е бил с предимство и при извършването на маневрата не се е съобразил с неговите положение, посока и скорост на движение. Предвид горното следва да се приеме, че касаторът е осъществил състава на вмененото му административно нарушение по чл.25, ал.1 ЗДвП. Съгласно чл. 179, ал. 2 от ЗДвП водачът, който поради движение с несъобразена скорост, неспазване на дистанция или нарушение по ал. 1, причини пътнотранспортно произшествие, се наказва с глоба в размер на 200 лв., ако деянието не съставлява престъпление, като в случая привръзката е с посочената в НП разпоредба на чл. 179, ал.1, т. 5 ЗДвП - в хипотезата на неспазване на правилата за предимство, за разминаване, за изпреварване или за заобикаляне, ако от това е създадена непосредствена опасност за движението.

Правилно е преквалифицирано нарушението по т.2 от НП от първоинстанционния съд, доколкото не се налага изменение на обстоятелствената част на нарушението, на основание чл. 63, ал. 2, т. 4 във връзка с ал. 7, т. 1. Правомощията на районния съд в тази връзка са законодателно изрично уредени в чл. 63 от ЗАНН, в редакцията в сила от 23.12.2021г. В НП ясно е посочено, че лицето е напуснало ПТП без да уведоми компетентните органи на МВР. Правилно при тези данни районният съд е достигнал до извод за доказаност на нарушението на чл.123, ал.1, т.1 ЗДвП, според който водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен без да създава опасност за движението по пътя, да спре, за да установи какви са последиците от произшествието. Касационната инстанция приема, че районният съд е изпълнил задължението си за разкриване на обективната истина по делото

(чл.13 НПК), като е постановил решение по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото (чл.14 НПК). Събраните доказателства са пълни, безпротиворечиви и категорично и несъмнено установяват, че касаторът е нарушил задължението си по чл.123, ал.1, т.1 ЗДвП, а именно като участник в ПТП да спре и да установи какви са последиците от произшествието.

В този смисъл районният съдия не е тълкувал превратно събраните по делото доказателства, нито е допуснал нарушение на правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса. При съвкупната преценка на събраните по делото доказателства е формирал правилен извод, че касаторът е осъществил от обективна и субективна страна съставите на вмененото му нарушение, като наложените наказания са в законоустановения размер.

На следващо място касационната инстанция не споделя оплакванията на касатора, с които твърди, че в хода на въззивното производство е нарушено правото му на защита. Няма спор, че районният съд е дал ход на делото в отсъствие на упълномощения процесуален представител, въпреки подадената молба от последния, но уведомяването на административнонаказателното производство е предхождало това по гр.д.№ 20231110137681/2023г. по описа на СРС-ГО 173 състав, което видно от приложените по делото призовки. С други думи оправомощеният адвокат е дал приоритет на гражданското дело, което по никакъв начин не може да обвърже районния съдия и за го задължи да отложи делото си на това основание. Отделно от това жалбоподателят е организиран защитата си, ангажирайки двама адвокати като в приложеното пълномощно изрично е записано, че същите могат да го представляват заедно и поотделно. Това води до извода, че след като единият е ангажиран, защитата може да се осъществи от другия, следователно по никакъв начин правата на страната не са накърнени.

На последно място касационната инстанция споделя изводите на въззивния съд, че случаят не попада в приложното поле на чл. 28 от ЗАНН, а именно - извършеното не се отличава от обичайните случаи на нарушения от посочения вид; както и че наказанията са в законоустановения размер и срок, като това по чл. 179, ал. 2 от ЗДвП е в определения от закона абсолютен размер, а тези по чл.175, ал.1, т.5 ЗДвП са под средния размер, като лишаването от право да управлява МПС е близо до предвидения минимум, което и настоящият съд намира за справедливо доколкото не се сочат конкретни смекчаващи отговорността обстоятелства.

Предвид горното, касационната инстанция приема, че въззивното решение е правилно и като такова следва да се остави в сила.

С оглед изхода на спора и своевременно предявената претенция, в полза на СДВР следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80.00 лв. (осемдесет лева).

Воден от горното, Административен съд София – град, XVIII-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1016/27.02.2023г., на Софийски районен съд, 12-ти състав, постановено по НАХД № 16297/2023г.

ОСЪЖДА Р. Д. М., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНО

BE: